

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Pavla Hornáka v právní věci žalobce: **G. D.**, nar. 2. 12. 1970, st. přísl. X, t. č. pobytem ZZC Poštorná, Hraniční 1303, Břeclav-Poštorná, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2010 čj. CPR-687/ČJ-2010-9CPR-V239

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 3. 3. 2010 čj. CPR-687/ČJ-2010-9CPR-V239 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se včas podanou žalobou (k poštovní přepravě podána dne 18. 3. 2010, soudu doručena dne 22. 3. 2010) domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Jihlava (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 14. 12. 2009 čj. CPBR-14108/ČJ-2009-064065-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na tři roky, a dále bylo rozhodnuto, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.

Žalobce v první žalobní námitce namítá, že správní orgán porušil v řízení tato ustanovení právních předpisů:

§ 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti

§ 50 odst. 3 správního řádu, když nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena

§ 2 odst. 4 správního řádu, když nedbal dostatečně o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu

§ 68 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy

§ 120a zákona o pobytu cizinců, když nenáležitě posoudil možnost žalobcova vycestování

§ 179 zákona o pobytu cizinců, poněvadž špatně posoudil důvody znemožňující vycestování.

Žalobce pak v druhé žalobní námitce uvádí, že správní vyhoštění v stanovené délce je nepřiměřeně přísným opatřením. Má za to, že neohrožuje národní bezpečnost ČR nebo bezpečnost občanů ČR a jeho vyhoštění není v zájmu hospodářského blahobytu země. Žalobce si je vědom, že porušil zákony ČR, avšak jedná se o pouhý přestupek, který se nevyznačuje excesivní společenskou nebezpečností. Pojem „veřejný zájem“ nemohou správní orgány pojímat jako blanketní normu k mechanické aplikaci při každém porušení podmínek daných zákonem o pobytu cizinců. Z rozhodnutí obou správních orgánů nevyplývá, na základě jakých úvah a skutečností byla stanovena doba vyhoštění v délce tří let.

Ve třetí žalobní námitce pak namítá, že rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování nesplňuje zákonné náležitosti správního rozhodnutí. Není v něm uvedeno, na základě jakých ustanovení a faktických skutečností došel správní orgán k závěru o neexistenci překážek vycestování, ačkoli se jedná o rozhodnutí, jehož odůvodnění by měla být věnována zvýšená pozornost.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v žalobě jsou obsaženy argumenty, na něž bylo již reagováno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a proto na ně odkazuje.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Žalobce byl zajištěn dne 14. 12. 2009 na ubytovně Jantar v Havlíčkově Brodě, neboť nemohl hlídce cizinecké police předložit žádný průkaz totožnosti a platné vízum. Totožnost žalobce byla zjištěna na základě jím sdělených údajů a ověřena podle otisku prstů. Bylo

zjištěno, že žalobce měl v ČR vízum za účelem strpění pobytu do 2. 6. 2009 a od té doby pobývá na území ČR neoprávněně.

Téhož dne zahájil správní orgán prvního stupně řízení o správním vyhoštění. Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2001, neboť měl v ČR manželku a děti. V roce 2009 se s manželkou rozvedl. Potvrdil, že si je vědom toho, že pobývá v ČR neoprávněně. Výslovně uvedl, že neexistují žádné důvody, které by mu bránily ve vycestování zpět do domovského státu.

Ministerstvo vnitra k žádosti správního orgánu prvního stupně vydalo závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince pod ev. č. ZS13010 s tím, že vycestování žalobce je možné.

Rozhodnutím z téhož dne čj. CPBR-14108/ČJ-2009-064065-SV bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, bod 2 zákona o pobytu cizinců žalobci uloženo správní vyhoštění, s tím, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na tři roky, a dále bylo rozhodnuto, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně zrekapituloval obsah vyjádření žalobce a dále uvedl, že žalobce porušil povinnost stanovenou v ust. § 103 písm. n) a d) zákona o pobytu cizinců, když pobýval na území bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu není oprávněn. Tím jsou zároveň dány podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které obsahově koresponduje s podanou žalobou.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V odůvodnění žalovaný shrnul průběh správního řízení a zrekapituloval odvolací námítky. K nim uvedl, že žalobce porušil ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Byly tak naplněny podmínky správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval od 8. 8. 2009 do 14. 12. 2009 na území ČR bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, přičemž svého neoprávněného pobytu si byl prokazatelně vědom. (Rozdíl v době neoprávněného pobytu, který je žalobci přičítán, mezi správním orgánem prvního stupně a žalovaným, je způsoben tím, že žalovaný vycházel dále z informace o tom, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti do 7. 8. 2009, pozn. soudu).

K namítaným porušením konkrétních zákonných ustanovení uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ust. § 50 správního řádu, neboť zjistil náležitě skutečný stav věci, všechny rozhodné okolnosti a opatřil si podklady. Ve smyslu ust. § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu byla žalobci poskytnuta potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu § 36 správního řádu dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Orgánem I. stupně tedy byl skutkový stav spolehlivě zjištěn i doložen a náležitě pospán v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Dále žalovaný uvedl, že po důkladném posouzení všech okolností a míry porušení právních předpisů dospěl k závěru, že doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území, stanovená v délce tří let, je adekvátní s ohledem na závažnost a délku jeho vědomého protiprávního jednání – neoprávněný pobyt od 8. 8. 2009 do 14. 12. 2009.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Pokud žalobce v žalobě uváděl, že správní orgány porušily v řízení jednotlivá jím citovaná zákonná ustanovení (§ 3, § 50 odst. 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu a § 120a a § 179 zákona o pobytu cizinců), musí soud konstatovat, že se nejedná o řádně uplatněnou žalobní námitku.

Zdejší soud považuje za vhodné v této souvislosti poukázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 20. 12. 2005 čj. 2 Azs 92/2005-58, v němž uvedl Nejvyšší správní soud zejména následující:

Soudní řád správní stanoví pro každé podání účastníka vůči soudu určité náležitosti, jež toto podání musí splňovat. Náležitosti žaloby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) vyplývají v první řadě z ustanovení § 37 s. ř. s. (zejm. z jeho odst. 3), kde jsou stanoveny obecné („minimální“) náležitosti každého podání adresovaného soudu, které se vztahují na všechna řízení podle soudního řádu správního, pokud z jeho ustanovení o jednotlivých typech řízení neplyne (ať již přímo nebo z povahy věci), že podání některé z náležitostí podle § 37 s. ř. s. v rámci daného konkrétního typu řízení nemusí splňovat.

Další náležitosti podání – nad rámec „minimálních“ náležitostí – však jsou pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu stanoveny v § 71 s. ř. s., stejně jako jsou u jiných typů řízení podle s. ř. s. stanoveny v jiných jeho příslušných ustanoveních.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné; podle písm. e) pak též musí být uvedeno, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5).

Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

V projednávaném případě pak žalobce ve vztahu ke shora citovaným zákonným ustanovením pouze namítl, že správní orgány tato ustanovení porušily, a toto údajné porušení popsal pouze negací textu těchto ustanovení. Je tedy zřejmé, že první žalobní námitkou se soud nemohl zabývat, neboť je nekonkrétní a nelze ji tak považovat za řádně uplatněnou žalobní námitku.

Druhá žalobní námitka je důvodná. Žalobce namítal, že správní orgány nijak neodůvodnily, proč v jeho konkrétním případě stanovily dobu, po níž nelze umožnit vstup na území, právě na tři roky.

Zákon o pobytu cizinců pro každou skupinu důvodů uložení správního vyhoštění vždy stanoví pouze horní hranici pro stanovení doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území. Ponechává tedy prostor pro správní uvážení, aby v rámci této horní hranice správní orgány stanovily pro konkrétní případ konkrétní dobu, po níž nebude cizinci umožněn vstup na území. Tato úvaha pak podléhá přezkumu správním soudem, a proto musí správní orgán vždy v odůvodnění rozhodnutí uvést, které skutečnosti vzal do úvahy, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil. V daném případě byla stanovena doba správního vyhoštění v maximální možné délce, a proto bylo zapotřebí tuto výměru odůvodnit zvlášť pečlivě.

Správní orgán prvního stupně přitom ve svém rozhodnutí vůbec neuvedl, z jakých důvodů přikročil k tomu, že žalobci stanovil dobu správního vyhoštění v maximální možné délce, ve svém odůvodnění sice přesvědčivým a dostatečným způsobem odůvodnil, že jsou dány podmínky pro uložení správního vyhoštění žalobci, avšak otázce stanovení doby, po níž není žalobci umožněn vstup na území, se vůbec nevěnoval.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání k této otázce uvedl pouze tolik, že tato doba je adekvátní „s ohledem na závažnost a délku jeho (tj. žalobcova, pozn. soudu) vědomého protiprávního jednání – neoprávněný pobyt na území České republiky od 8. 8. 2009 do 14. 12. 2009“. Takové odůvodnění soud musí hodnotit jako nedostačující. Doba neoprávněného pobytu v případě žalobce činí přibližně čtyři měsíce a nelze tedy dospět k závěru, že by jednalo o neoprávněný pobyt mimořádně dlouhý, který by již sám o sobě odůvodňoval uložení správního vyhoštění v maximální zákonem připouštěné délce. Jiné okolnosti svědčící o mimořádné závažnosti žalobcova případu přitom v odůvodnění rozhodnutí uvedeny nejsou.

Soud proto konstatuje, že v otázce délce doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území, je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a jako takové je musel zrušit.

Pokud jde o třetí žalobní námitku, žalobce namítal nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k výroku o tom, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Tuto žalobní námitku soud neshledává důvodnou. Žalobce v daném případě existenci překážek vycestování v průběhu správního

řízení netvrdil a netvrdil ani žádné skutečnosti, které by jejich existenci mohly nasvědčovat. Naopak výslovně uvedl, že „neexistují žádné důvody, které by mi bránily k vycestování zpět do domovského státu“. Pokud ani ministerstvo vnitra svým šetřením žádné důvody nezjistilo, lze si jen obtížně představit jiné odůvodnění závěru o tom, že u žalobce nejsou dány důvody znemožňující vycestování, než prostým konstatováním toho, že jejich existence nebyla zjištěna. Kromě toho ani v žalobě žalobce neuvádí, že by tyto překážky u něj skutečně existovaly. Tato námitka se tedy jeví být účelovou a soud ji jako důvodnou neshledal.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení. Soud mu přesto náhradu nákladů řízení nepřiznal, když ze spisu žádné náklady, které by žalobce musel v souvislosti s tímto řízením vynaložit, nevyplynuly (od soudního poplatku byl žalobce osvobozen), a žalobce ani náhradu žádných nákladů nepožadoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 13. července 2010

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu